

WWW.ATHENE.FI

NRO 2/2007

Kukka

Athenen KILTALEHTI

Kukka 2/2007

Informaatioverkostojen kilta
Athenen kiltalehti

Painopaikka
Laserpaino Helsinki

Painos
100 kappaletta

Päätoimittaja
Sofia Ziessler

Toimituspäällikkö
Laura Liukkonen

Ulkoasu
Anne Myller

Kansi
Suvi Numminen
Mikko Piironen

Toimittajat
Ville Ilmonen
Janne Käki
Ilona Kuusela
Juhon Makkonen
Matti Parviainen
Karoliina Pekkarinen
Mikko Piironen
Pekka Pulli
Aino Sarakorpi
Maria Viitanen
Hanna Walinen

Valokuvat
Ville Ilmonen
Kaarina Kaste
Ilona Kuusela
Kari Lavikka
Juhon Makkonen
Matti Parviainen
Mikko Piironen
Tassu Takala
Hanna Walinen

Muu kuvitus
Maria Viitanen

www.athene.fi
toimitus@athene.fi

Tänä keväänä...

Pääkkäri ja kaikki muu tarpeellinen	3
Hippihamsterin seikkailut	4
Tällaisia kaverisi olivat lapsena.....	6
Spurgujen salaisuus	8
Tassun elämä, ajatukset ja teot.....	10
Junatarkkailua ja arkisia ajatuksia.....	13
Eero ja viikko hyväntekijänä.....	14
Viikko teeistinä.....	16
TEKin aivojumppa	18
Leffa-arvostelu ja sarjis	19

Ripaus ujoa intohimoa

Amélie on ujo ja hassu tyttö. Mitä riemastuttavinta on huvittaa itseään ajatuksella tuosta valkokankaan outolinnusta – vaihtoehtoprinsessasta, jonka jekut lumoavat konstailemattomalla kummallisuudellaan. Jo varttitunti tuon paikoin perverssin elokuvan parissa riittää vakuuttamaan, että vain ranskalaiset pimeät pilviveikot kykenevät vastaaviin juonenoikkuihin. Rakastan heitä niin! Vajoaminen kellertävään Améliemaailman ei sovi jokaiselle, mutta ainakin minuun sillä on joka kerta arvaamattomat ja peruuttamattomat vaikutukset.

Miten kävi tällä kertaa? Elokuvan vaikutus ei loppunut suinkaan lopputeksteihin, vaan se jatkui alitajunnassani alleviivaten henkilökohtaista perusamelietaani ja rohkaisten tätä toteuttamaan absurdismin ideaa kirkaassa päivänvalossa. Olen aina tuntenut kiehtomusta höpö-huumoria, arjen mysteereitä sekä hulluja päänäpistöjä kohtaan. En tietoisesti ryhtynyt toteuttamaan intohimojani elokuvan vaikutuksesta, mutta näin pahimman huumon jälkeen osaan jo analysoida syyksi kohta selostamal-

leni temppuilulle kevään sekä Amélien yhteisvaikutuksen.

Päätimme erään geneerisen infophuksitsiksiystäväni (lyhyet hiukset ja tuikkivat silmät) kanssa toteuttaa yksi-hassuteko-päivässä-tempauksen. Aloitimme syömällä mämmiä & kermaa T-Talon ruokalassa sekä tarjoilemalla kyseistä mössöä OLOhuoneella. Mämmin ystävänä oli mielenkiintoista kohdata mikrokulttuurierot kasvatusten - kaikki eivät rakastakaan mämmiä!

Kaipasimme kokeilultamme kuitenkin enemmän syvyyttä ja päätimme tuoda ympäristöömme hämmästyttäviä objekteja, joista eräisiin myös Sinä olet takuulla törmännyt. Tulokset räjähtivät kuin atomipommi: Koeryhmämme ei kiinnittänyt objekteihin juuri lainkaan huomiota, mistä päätelimme induktivisesti, ettemme luonnostaan kyseenalaista ympäristöämme, ja vaikka miten outoa kohtaisimme, emme luultavasti tiedosta sitä. Tutkimuksemme perusteella voin siis argumentoida, että on suuri todennäköisyys missata joka päivä jotain säkenöivän huikeaa. Voit kuitenkin

ehdottomasti kääntää tämän pääläelleen ja olla silmittömän onnellinen elämäsi jokaisena hetkenä siitä, että silmiesi edessä kiiltelee mitä varmimmin lajitelma pieniä hullunkurisia ihmeitä huutamassa: ”Huomaa meidät!”

-Sofia-

P.S.

Jhana, ihana, ihana, ihana kevät. Vaikka kuinka tekisi mieli murjottaa, luonto on tehnyt sen meille mahdottomaksi. Vannoutuneimmankin mutrusuun kasvoille nousee maanisen leveä hymy merkiksi siitä, että elämä on taas alkanut kiduttavan talven jälkeen. Juuri tätä samaa ilmapiiriä uusi ihanainen Kukkamme pyrkii levittämään ympärilleen. Se henkii kepeää hyväntuulisuutta ja pieniä hassuja asioita. Ottakaa vastaan kevät ja uusin Kukka virkein odottavaisin mielin!

-Laura-

IRC

Lukijoiden toiveesta julkaisemme erään unohduksiin jääneen logipominnan.

#purkusessio_2006-08-04.log

```
<@antto> jännä, että tuolla "suomalainen" alla on kaikkia ihan järjettömän kalliita paikkoja :O
<@TstRonsu> ei suomalaisilla o varaa johonki pariloituun saimaannorppaan siinä kuin rahaturisteilla
<@ilu> pariloitu saimaannorppa <3
<@ilu> ja jälkkäriks friteerattuja kuutteja
<@antto> <3
<@ilu> kuutit on aika cuteja
<@GORILLASAUROS> kuuttipyöräkät
<@antto> tulee nälkä ku puhuu ruoasta
```

[Kuvassa on alkuperäisen logipominnan kuva.](#)

Elämän pienet ihanat asiat:

- hymyilevä ruokalantäti
- arkipäivät
- muta varpaiden välissä
- flirttailu
- mansikat
- patsaiden hively
- vastakeitetty kahvi
- hyräilevät ihmiset
- jäätelö
- Ikea
- pojat ja tytöt
- lasi maitoa
- kiireettömyys
- kuohuviini
- narskuva lumi
- Turku
- saunominen
- junassa matkustaminen
- hykerryttävät juonenkäänneet elokuvissa

Hippihamsterin seikkailut

Helsinki

Teksti: Hanna Walinen
Kuvat: Hanna Walinen ja Tassu Takala

Eräänä maaliskuun aamuna athenelaisia kohtasi OLOhuoneella surullinen näky, rakastettu (ja vihattu) maskotti, hippihamsteri, oli kadonnut!

Hippihamsterin vakiopaikalla OLOhuoneen tietokoneet ja soivat toisistaan erottavan seinäkkeen päällä päivysti yksinään hippihamsterin uskollinen ystävä, nykyään yksikätkäinen mr Trump, eikä hippihamsterista näkynyt jälkeäkään. OLOhuoneella on nähty viime aikoina liikkuvan outoa porukkaa - saattoiko joku olla napannut hippihamsterin matkaansa? Vai oliko hippihamsterin ja mr Trumpin harmoniseen suhteeseen tullut ongelmia? Huoli oli suuri, kuulivatko kiltalaiset koskaan enää hippihamsterin suloisena heläjävää laulua.

Mutta juuri kun OLOhuoneella pohdittiin, pitäisikö katoamisesta tehdä ilmoitus poliisille, alkoi Kukan toimitukseen saapua omituisia viestejä maailmalta. Alla esittelemme niistä joitakin.

saariselkä

Tapia

Oviedo

Sydney

Lapsukaiset, kullannuput

Huolimatta aidosta ja vilpittömättämästä keskuudessamme vallitsevasta lapsenmielisyydestä karu totuus on, että ajat hiekkalaatikolla mutakakkujen parissa ovat luetut. Ajattele nyt, mitä siitäkin tulisi, jos mainitsisit CV:ssäsi harrastavasi tuijotuskisoja tai kielenrullausta. Kuitenkin mitä ällistyttävien tosiasia on, että meistä jokainen on kerran ollut vintiö ja juoksennellut ilman housuja sukujuhlissa kaikkien setien ja tätien riemuksi. Tiedätkö sinä, minkälainen kiltakaverisi oli pienenä? Lue kuvaukset ja ota selvää.

Teksti ja kuvat: päättele

Olin rauhallinen vauva. Sukulaisen häissä äiti pelkäsi, että alkaisin itkeä. Turhaan. Huomioni kiinnitti kirkon katoissa kimallellut kristallikruunu. Häät menivät rattoisasti sitä tuijotellessa. Väliin osoitin sormella ja totesin topakasti: ?Höö!?

Kolmivuotiaana tavasin kirjaimia huonekaluliikkeen katolta. A-S-K-O. Äiti, miksi kaupan katolla lukee isin nimi? Äiti pelästyi ja piilotti kirjat. Meidän lapsesta ei tule epäsosiaalista nörttiä, joka alkaa lukea kolmivuotiaana eikä sen jälkeen muuta teekään.

Muut kaverit rymysivät metsissä eivätkä juurikaan satuttaneet itseään pahasti. Minä mursin käteni kuusivuotiaana hypätessäni keinusta. Urheiluharrastukset jäivät. Vasta viidennellä luokalla tuli salibandy. Tuntui hyvältä, kun ei enää valittu viimeisenä liikuntatunnilla.

Kotipiha oli iso, ja siitä tuli valtavan kaveriporukan kohtaauspaikka. Pihapellen jälkeen äiti paistoi koko porukalle vohveleita.

Koulu meni aina hyvin. Olin kiltti lapsi. Jossain vaiheessa joutui kantapään kautta oppimaan, että muut eivät aina ole. Se oli tärkeä opetus. Opin pitämään huolta itsestäni.

Murrosikä tuli vasta lukiossa. Omaan asuntoon muuttaessa oli kova tarve itenäistyä. Ainoa lapsi halusi näyttää, että pärjää.

Lapsuus oli onnellinen. Sen aikana opin, mikä elämässä on tärkeää.

Kysyin päivällisellä perheeltäni, että minkälainen olin pienenä. Tulokset ovat hämmäntäviä:

Äiti: Ihana
Isi: Kamala
Isoveli: Ärsyttävä

Äidillä oli eniten sanottavaa, joten jätin jälkimmäisten jatkokomentit huomioida.

Äiti kertoi, että olin täydellinen pikkutyttö valkoisen kiharapilvellä ja syvillä hymykuopilla. Käytin kauniita mekkoja ja rusetteja ja ihailin isoveljeäni varauksetta.

Kaikki kehuivat, kuinka nimeni sopi minulle kuin nykerönenäni. Mutta kun suutuin! Kun suutuin äidillä oli tapana nostaa minut maasta makaamasta kainaloon kantaan.

Kainalossa kiljuin minkä keuhkoista lähti ja potkin kengät jaloista. Temperamenttini pakotti minut tällaiseen käytökseen esimerkiksi, kun äiti haki minut päiväkodista kesken kivan leikin. Toisen raon täydellisen pikkutyttö illuusion teki päivän päätteeksi täydellisen likaisen mekko ja sekainen tukka.

Insinööriainesta. Näin olen uskotellut itselleni jo kohdusta lähtien. Erialaisten teknisten vempelien tutkiminen (ja rikkominen) oli lempipuhaani ensimmäisinä vuosinani, ja kuten vierestä näkyy, niin pidin myös kaikenlaisesta rakentelusta aina palikoista pienoismalleihin. Insinööriksi yritän edelleen - raksa vaihtui kuitenkin vuosien saatossa Informaatioverkostoihin. Hyvä niin, sillä eihän tuo torni kovin vakaalta näytä.

Tämä arkistoistani kaivettu kuva kertoo hyvin, miten muotitietoinen olin yksivuotiaana. Turkoosi paitani oli syksyn -87 kuuminta hottia kuten myös jalassani olevat sukkahousut. Tyylitajuni evoluution lakipiste saavutettiin jo varhain. Pienenä pidin sukkahousuja päivin ja öin, kesällä ja talvella. Välillä tuli tosin kuuma, mutta en antanut sen häiritä itseäni. Myöhemmällä iällä pidin myös sukkahousuheivistä. Ja luojan kiitos, sekin vaihe on jo ohitse. Nyt odottelen niitä keski-ään hulluja vuosia, jolloin irroitelen soveltamalla Pirkka-lehden sukkahousuniksejä.

Olin nuoruusvuosinani myös erittäin kulturelli tapaus: Hienostuneen pukeutumistyylin lisäksi kielenkäyttöni oli melkein pä elitististä. Kahdeksanvuotiaaksi asti päräyttelin kunnioitusta herättävää ranskalaista kurkkurää, jonka kateellinen puheopettajani vei minulta pois. Tutustuin myös hyvin aikaisessa vaiheessa cuisin-françaisen maistelemalla pihanurmiolta löytämiäni etanoita. Eivät olleet hyviä. En ruvennut harrastajaksi.

Kasvoin 1980-luvun Amurissa silmälasipäiseksi viisastelijaksi. En saanut leikkiä kovinkaan kaukana kotoa. Kotona oli turva. (Pikkuveljeni ja minun turvaa uhkasin vain minä, ja vain pikkuveljeni turvaa.) Koulun alet-

tua omaksuin nerokkaan rutiinin: herätys mahdollisimman aikaisin, pikapikaa ainakin puoleksi tunniksi luokkakaverin luo pelaamaan Mariota,

hyvissä ajoin koulun pihalle juoksemaan eri sääntöjä noudattaen. Aina juostiin, välillä pyöräiltiin... Kiireellä kauppaan ostamaan naurettavan pienillä ja epä-säännöllisillä tuloilla jääkiekkokortteja tai oikeastaan mitä tahansa, mitä voi keräillä. Tai syödä. Aina syötiin. Postimerkeistä oltiin innostuneita ehkä puoli vuotta.

Lapsuuden lopulla päätekeskeiset viehtymykset jäi päälle, mutta onneksi edelleen aina voi juosta, säännöt vain vaihtelee.

Spurgujen salaisuus

Oletko koskaan miettinyt, miten talven yli selviää pelkkä ostarin lastauslava kattona? Oletko koskaan todella pysähtynyt spekuloidaan, miksi Tuukkaa heitettiin puukolla? Entä miltä tuntuu elää pelkän sosiaaliturvan varassa kuten muutkin ympärillöijät mutta jäädä paitsi siitä tulevasta 3 tonnin alkupalkasta? Kukka kysyy Alvarin penkin vakioposelta.

Teksti: Karoliina Pekkarinen
Kuvat: Mikko Piironen

Penkillä on 3 spurgia ja koira juomassa kaljaa. Pablocksi nimetty dallaa aggressiivisesti ympäriinsä ja keskittyy piilottamaan kasvonsa kuvaajalta, kaksi muuta istuvat rauhallisesti penkillä ja vaikuttavat lähestyttäviltä.

Moikka, saisko teitä haastatella?

Pulsu 1: Joo. Pablo anna ihmisten olla! Ei tarvii pelätä, Pablo halua vaan suudella sinua.

Hmm, jos nyt ei kuitenkaan. Saanko kysyä sun nimeä?

Pulsu 1: Kim.

Mites sä Kim olet selvinnyt täällä koko talven?

Pulsu 1: Mä oon asunu Otanimessä vuodessa -59.

Oho! Ja sä sanoit että asut rannassa vai?

Pulsu 1: Mä asun tuolla rantatalossa.

"Mä oon asunu
Otanimessä
vuodessa -59."

Ai sä asut talossa sentään, höh!

Pulsu 1: Siis tulitsä haastattelee meitä sen takia, että sä luulit meitä pulsareiksi????

Eeeen varsinaisesti, mutta olisin kyllä halunnut haastatella nimenomaan pulsareita.

Pulsu 2: No voin mäki sit suostua tähän, mä asun Töölössä.

Eih! No nythän tää meni ihan käsillemme!

Pulsu 1: Kysykää tuolta Pablolta. Voithan sä vieläkin haastatella meitä. Mä oon 22 vuotta opettanut teekkareille kravatin käyttöä Teknillisessä korkeakoulussa.

Pulsu 2: Ja mä oon ainakin 400 teekkaria pannu TTK:lta diplomi-insinööriksi.

Pablo: Eijeiejeie!!!

Mä vähän ihmettelinkin teidän vaatetusta. Olisin vain halunnut tietää, miten te selviätte talven yli täällä, mutta tähän ette varmaan osaa vastata.

Pulsu 2: Mä tuun Töölöstä dösällä töihin.

Pulsu 1: Mä kävelen koiran kanssa tai tuun taksilla.

Lol. Noh, kiitos haastattelusta.

Pulsu 1: Ei mutta, mehän voidaan leikkiä semmoista roolipeliä, että me ollaan niitä metsien miehiä.

Ei se olis journalistietiikan mukaista.

Spurgut 1 & 2: Eihän sillä oo mitään väliä.

Pablo: Ota kuva.

Saako nimen laittaa lehteen kanssa?

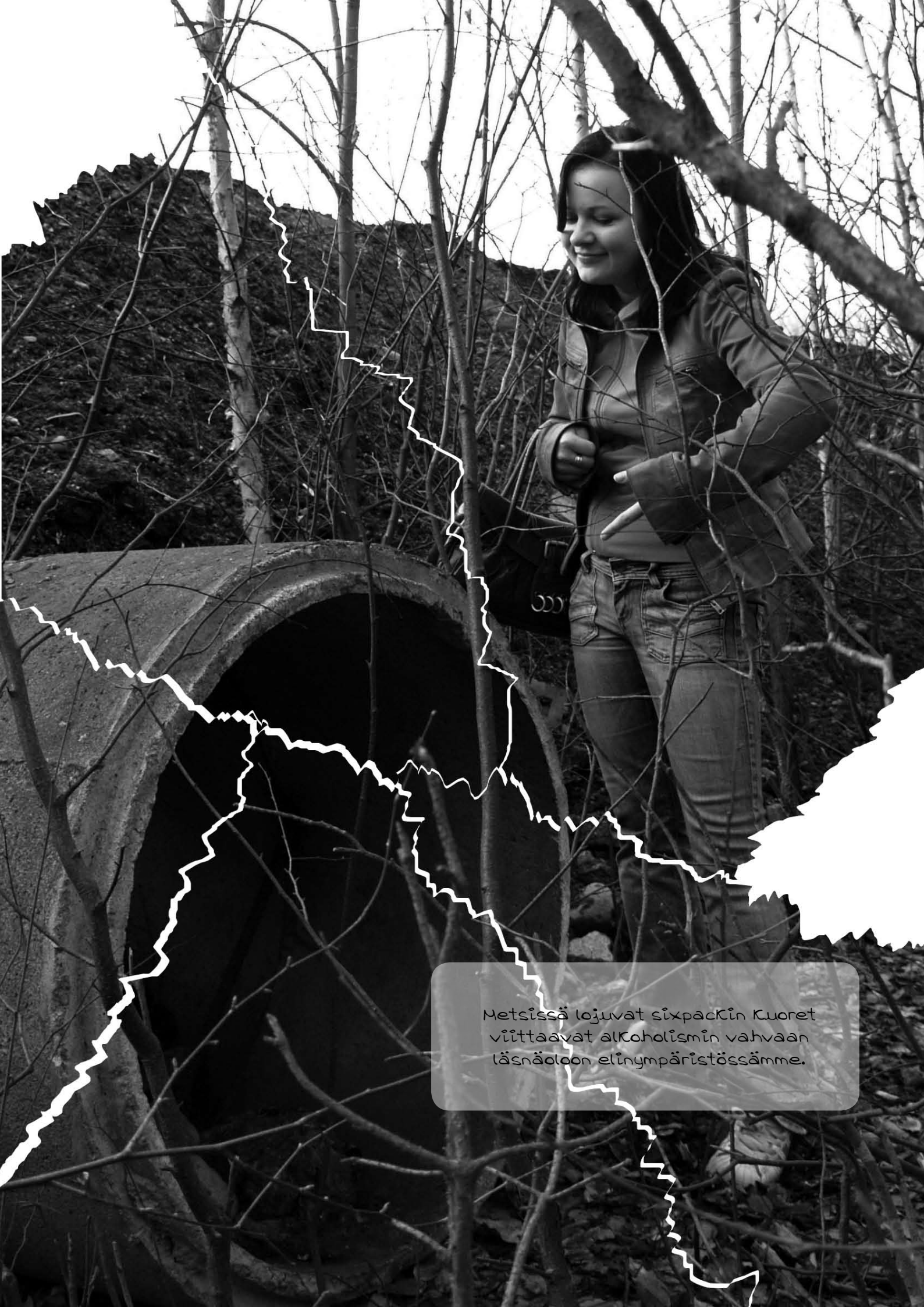
Pablo: Ei.

Missäs sä Pablo asut?

Pablo: Painu vittuun siitä! Missä sinä asut?

Kiitos haastattelusta.

Kävimme vielä etsimässä metsienmiehiä VTT:n takaa, josta löytyikin pulsun nukkumaputki. Valitettavasti ketään ei ollut kotona. Jonkun sanotaan myös nukkuvan autossa jossain päin rantaa, mutta tällaista emme havainneet. Sitä paitsi kyseessä saattaa olla tavallinen teekkari. Sen sijaan rannan metsissä lojuvat sixpackin kuoret viittaavat alkoholismiin vahvaan läsnäoloon elinympäristössämme, vaikkamme tähän henkiöitymää löytäneekään.

Metsissä lojuvat sixpackin Kuoret
viittaavat alkoholismin vahvaan
läsnäoloon elinympäristössämme.

Kuka on tuo salaperäinen lempeäkatseinen mies
ponnarissaan? Mies, johon törmää useasti, kun kyse on
rakkaan kiltamme ja koulutusohjelmamme hyvinvoinnista?
Hänhän on tietenkin Tassu eli professori Tapio Takala.

Teksti: Janne Käki ja Maria Viitanen

Kuvat: Kaarina Kaste, Kari Lavikka ja Tassu Takala

Tassu, Le Fabuleux ami d'Athene

Tassu on informaatioverkostojen armoitettu isähahmo, jota ilman ei info olisi nykyisensä – mahtaisiko ylipääntään olla olemassakaan. Hänen aivoituksistaan ovat syntyneet muun muassa kiltamme nimi ja opinnoissamme näkyvät monitieteellisen sivistyksen ihanteet. Tassu johtaa myös puhetta infon opintotoimikunnassa, joka päätöksillään vaikuttaa meidän jokaisen (opiskelu)elämään. Tassun ihastuttavan palstan, jolla hän vastaa kiltalaisia askarruttaviin kysymyksiin, löydät lähes jokaisen Kukan sivuilta. Mikään kysymys ei ole Tassulle liian höpsö tai vähäpätöinen. Mitä kuitenkin tiedämme tästä hyväntekijästäme? Me ainakin hävettävän vähän.

Oli jo siis aikakin valottaa mysteerin varjoa kiltamme oltermannin harteilta ja tehdä syvähaastattelu tästä omasta Améliestamme. Oiva tilaisuus haastattelulle sattui, kun toimittajatiimimme yhytti Tassun killan Ambientsaunassa yleisen tunnelman ollessa sopivan rento. Tentissäme Tassu osoittautui muun muassa tervehenkiseksi luonnonystäväksi sekä pikkuinsinööriksi jo lapsesta asti.

Mistä Tassu tykkää

Aluksi halusimme tietenkin saada selville, mistä Tassu pitää ja mistä ei. Tassu aavistaa kysymyksemme ovelan Amélie-linkin ja hieman voittelee kysymyksen laajuutta. Tassu pitää monista asioista. Lopulta hän puhkeaa listaamaan asioita: hän pitää luonnosta, metsästä, vuoristosta sekä hiihtämisestä tunturissa, hyvästä ruoasta ja leikkimisestä. Varmaankin spontaaniuttaan hän pitää myös haastattelijan jostain syystä keskusteluun syöttämistä pupunkorvista. Sen sijaan Tassu ei tykkää sipulista, ainakaan raa’asta sipulista, hyi! Sitten Tassu vakavoituu ja näyttää keksineen todellisen ikävän asian.

“En pidä tyhmien asioiden jankuttamisesta. Kun puhutaan asioita, niin puhutaan niitä, roskan puhuminen huvin vuoksi on asia erikseen.”

Entä mitä Tassu harrastaa? Ainakin musiikki on hänen sydäntään lähellä. Kuulemme ihastukseemme, että Tassu soittaa viulua ja on lähdössä seuraavalla viikolla konserttikiertueelle. Siellä hän soittaa muun muassa Sibeliusta ja Nielsenin Neljää temperamenttia. Meitä kiinnosti tietysti, mitä näistä temperamenteista Tassu mahtaa itse edustaa. Muusikkomme sanoo kuitenkin, ettei usko mihinkään luonnetyyppiin; ih-

minen on Tassun mielestä liian monitahoinen otus sellaiseen. Sen verran Tassu suostuu analysoimaan, että on ollut tänä talvena enimmäkseen koleerinen.

Mutta eivät Tassun harrastukset toki tähän lopu. Lisäksi mies harrastaa sulka-palloa ja sukeltamista. Lämpimin paikka, jossa hän on sukeltanut, on Thaimaa ja kylmin Suomenlahti (+4 astetta).

“Sukeltaessa paleltaa, märkápuku hankaloittaa liikkumista ja on huono näkyvyys. Ei se kuitenkaan ole masokismia”, Tassu selittää, ja jatkaa: “Sukeltaessa painevaihtelut saavat joillakin endorfinintuotannon kohoamaan. Sitä tulee himo päästä syvemmälle.”

Tassu on siis ollut kiinnostunut tietokoneista jo ennen tietokoneita.

Lapsuus ja kouluaika

Pienen alkuverryttelyn jälkeen pääsemme Tassun lapsuuteen. Emme malta vastustaa kiusausta, vaan kysymme, mikä oli miehen lempiohjelmointikieli lapsena. Kysymyksemme osoittautuu oletettua relevantimmaksi, ja saamme vastauksen viipymättä.

“Transistorit, NPN-transistorit. Ei siihen aikaan ollut tietokoneita tavallisilla ihmisillä.” Tassu on siis ollut kiinnostunut tietokoneista jo ennen tietokoneita. Tietämättömille insinöörinaluille tiedoksi: transistorit ovat laitteita, joilla saa aikaan muun muassa vilkkuvia valoja ja piipittäviä ääniä. Ja itse asiassa melkein mitä vain, kun niitä on tarpeeksi paljon.

Kouluajastaan Tassu muistaa tarkasti vain ensimmäisen päivän. Vanhemmat toivat pikku Tassun kouluun ja sitten tehtiin opettajan kanssa kaikkea kivaa. Päivän lopuksi opettaja käski lapset juoksemaan koulurakennuksen ympäri. Kaikki lähtivät juoksemaan koulua kuka mistäkin suunnasta ympäri. Toisella puolella taloa Tassu juoksi suoraan päin kaveriaan ja heidän päänsä kolahtivat yhteen.

“Tämän jälkeisestä ajasta ei ole tarkempia muistikuvia”, Tassu huokaisee.

Tassu ei kuitenkaan ollut mikään keskittymisvaikeuksinen kakara, vaan koulu oli hänelle helppoa. Hän osasi lukea ja laskea jo ennen kouluikää.

“Minua nimitettiin kansakoulussa ‘Tiedemieheksi’”, Tassu paljastaa. “Ensimmäisellä luokalla alkukeväästä oli

kirjakaupassa kirja-ale. Ostin kolme kirjaa, joiden nimet vieläkin muistan: Eläinten täyttämisen, Tunturin kasvisto ja Maailmankaikkeuden synty. Ajattelin alun perin ostaa Putkilokasvit-kirjan, mutta se osoittautuikin pelkäksi luotteloiksi, mikä ei ollut minusta kovin kiinnostavaa.”

Kuten monet muutkin merkkimiehet, myös Tassu on opiskellut teknillistä fysiikkaa. Se oli luonnollinen tie tekniikasta ja tieteestä kiinnostuneelle nuorukaiselle. Potentiaalisia teitä olisi ollut muitakin: ylioppilaskirjoitusten jälkeen Tassu haki TKK:lle, Kauppikseen (johon

hän siihen aikaan olisi päässyt pape-reilla) sekä yliopistolle lukemaan kasvitiedettä. Tassu päätyi fyssalle, mutta opiskeluaikana selvisi, ettei fysiikka lopulta kiinnostanutkaan tarpeeksi. Sen sijaan hän ajautui nopeasti tietokoneiden pariin. Informaatiotekniikan labra oli siihen aikaan fyssalla, ja sinne hän sitten hakeutuikin. Siihen aikaan siellä opiskeltiin tietokoneita rakentamisesta lähtien.

“Se oli hippiaikaa. Silloin ei opiskelua otettu niin vakavasti. Kiinnostuneita oli tiini, mutta ei se ollut sellaista hampaat irvessä puurtamista niin kuin nykyään”, Tassu tarinoi. (Nyt puhutaan siis 1970-luvusta, toim. huom.)

“Opiskelijatoiminta itsessään oli kaksijakoista. Toisaalta oli ryppyotsainen poliittinen toiminta Fyysikkokillassa. Siellä olivat nuoret taistolaiskommunistit, joista useat sittemmin käänsivät kelkkansa. Satu Hassi muun muassa”, Tassu jatkaa. Nopeasti Tassu löysikin enemmän hauskanpitoon keskittyvät musiikkikerhot. Lopuksi hän vakuuttaa, ettei hänellä ole mitään poliittikkaa vastaan, mutta että häntä häiritsee se, että se on niin puoluejakautunutta.

Mutta mistä ihmeestä tulee nimi Tassu? Tassun vastaus on salamannopea ja onomatopoeettinen, “Woof woof!”. Kuin varmemmaksi vakuudeksi hän valottaa, ettei oikeastaan tiedä – häntä on sanottu Tassuksi niin kauan kuin hän muistaa.

jatkuu seuraavalla sivulla...

Tassu on ollut monessa mukana.

Koiran jalka vai juusto?

Sitten päästimme höpösuonemme valloilleen ja kysyimme Tassulta hassuja mutta erittäin paljastavia kysymyksiä.

Kuka musketööri olisit?

En ainakaan Porthos. Hänhän oli sellainen muskelimies. D'Artagnan varmaan. En oikein muista, keitä muita oli. (Juttelimme hetken eri muskettisoturien ominaisuuksista ja luonteista, ja valinta lukittuu entistä varmemmin D'Artagnaniin.)

Kuka turtleseista olisit?

(Naurahtaa.) Muistan katsoneeni turtlesia kyllä. Mutta miulle ei i k i n ä

selvinnyt niiden luonteiden erot. Ne olivat aika samanlaisia. Lonkalta sanon Leonardo.. Muistan, että minua on verrattu moniin filmitähtiin. Esimerkiksi siihen itämaisissa taisteluleffoissa 90-luvulla esiintyneeseen mieheen, joka ei kuitenkaan ollut itämainen, en muista nimeä.. (Chuck Norris?) Ei.. (Steven Seagal?) ..Juu, sehän se oli. (Sillähän oli

pitkäaikainen haaveeni on tanssia tietokoneen kanssa!

Lisäelämäsieni vai suurennussieni?

Lisäelämäsieni. Tykkään kerällä sieniä. Se on hauskaa ulkoilua. Viime syksy oli huono, mutta sitä edellinen hyvä. Kotona kasvaton siitakesieniä.

Olen Kiinassa syönyt kanan varpaita. Kuvitelkaa nyt, semmoisia luisia, rustoisia, kylmiä ja rouskuvia.

se pitkä letti, heh.) Juu, sellainen ponnaripää niin kuin minä.

Ninja vai merirosvo?

Kyllä varmaan ninja, merirosvo ei ole viehättäneet minua. Pirates of Caribbeanin tuntuu etäiseltä. Ninja tuntuu minulle henkisesti sopivammalta, itämainen mietiskely sopii minun ajatusmaailmaani. Semmoinen zen-ajattelu. Ei pelkkä juu tai ei, vaan molemmat yhtäaikaan – että toisaalta tiukan loogista ja toisaalta ei, siitä

Kuinka monta on paljon?

(Ankaraa pohdintaa!) Vanhan iskelmähitin sanoin, "Too much is nothing". Tai James Bondia mukailleen, "Kun mikään ei riitä"!

Mikä eläin on pehmeä?

Nallekarhu. (Naurua.) Eikun, mitenkäs ne oikeat nallekarhut.. Kyllä vaan, nallekarhu. Viime viikolla Saariselällä näin pienen täytetyn karhunpennun. Silitin sitä, ja se oli kauhean pehmeä. Ja toinen, mikä voisi olla pehmeä, on semmoinen meressä leijuva meduusa.. Niin pehmeä, että jos sen nostaa vedestä niin se hajoaa.

Koiran jalka vai juusto?

Ilman muuta juusto! Olen Kiinassa syönyt kanan varpaita. Kuvitelkaa nyt, semmoisia luisia, rustoisia, kylmiä ja rouskuvia. Koiraan on syönyt.. Mutta valitaan siis se juusto!

Valmistuneet

Maikki Heikkinen, Intranetin sisällöntuotannon työtavat Helsingin yliopistossa.

Antti Lustila, Teksti- ja sisältöpohjaisten hakujen yhdistäminen journalistisessa kuvahaussa.

Annamari Soikkeli, Cultural Differences in Multinational Team Communication in an IT Service Organization - Case Finnish-Indian Teams.

Kukka onnittelee valmistuneita!

ilman verbaliikkaa, siis ilmeillä ja eleillä. Ja

Junatarkkailua

Pääkaupunkiseudulla asuva opiskelija tarkkailee matkaseuraansa.

Olen näiden muutaman vuoden aikana joutunut kulkemaan lähes päivittäin kaksi tuntia julkisissa kulkuneuvoissa. Ennen pitkää aloin keksiä itselleni tekemistä aikani kuluksi: olen saattanut lukea kirjoja, tehdä koulutehtäviä tai pelata kännykkäpelejä.

Nyt päätin aloittaa uuden harrastuksen, ihmisten tarkkailun (engl. commuterspotting). Ihmiset ovat loputtoman mielenkiintoisia, ja vielä mielenkiintoisempaa on pitkälle vietyjen johtopäätösten vetäminen pelkän ulkonäön perusteella.

10.26

Viereeni istui Ajattelijä. Koko olemus huokuu Sofi Oksasta. Paksut, mustat silmälasinkehykset, musta puuhelmikaulakoru ja mustat vakosamettihousut. Persoonallinen laukku, huuli- ja nenäkoru. Ajattelijä on varmasti fiksu, mutta nuori Ajattelijä saattaa myös valita ajatuksilleen näkökulman, jonka ulkopuolelta ajattelu saattaa käydä hänelle vaikeaksi.

16.39

Äidinkielenopettaja. Viisissäkymmenissä, kirkuvan punaiset hiukset, joissa

on oransseja raitoja. Punasankaiset, koristeelliset silmälasit, korvista roikkuu Kalevalat. Lukee kirjaa, liekö Reijo Mäkeä, kevyttä ja suomalaista. Äidinkielenopettaja on tehokkuuden perikuva. Hän kävelee rautatieasemalla ensimmäiseen vaunuun ollakseen nopeammin perillä.

9.46

Vanhaherra, paksut lasit ja villapusero. Suorat harmaat housut ja musta pipo päässä miten sattuu. Ilmeisen eläkeläinen herrasmies puhuu suomea suomenruotsalaisittain murtaen. Lopulta hän katkaisee puhelun sanoen: "Oli minulla vielä yksi asia, mutta en muista sitä. Soitan sinulle yhden minuutin päästä." Aikaa kuluu. Vanhaherra lukee lehteä eikä tartu puhelimeensa. Joko asia tai puhelu unohtui. Sympaattista ja jollain tapaa suloista.

16.39

Lukevat ihmiset ovat aina mielenkiintoisia. Edessäni istuu pieni tiedostava vanha rouva, Tahtonainen, tummiksi värjättyine jo harmaantuvine hiuksineen. Kirja kädessä, Orhan Pamuk, Nobel-voittaja. Nilkkapituiset nahkakengät ja mustat nahkakäsineet. Mutta: yllä

on punainen, nuorekas vetoketjullinen villapusero. Vierellä musta Marimekon laukku ja pipo, jonka värisiä näkee useimmiten kaksikymppisillä.

8.58

Nuoripari kohtaa Tikkurilan juna-asemalla, ilmeisesti matka jatkuu samassa junassa. Nuorta lempeä (sylkeä vaihtuu 1, 2, 3 litraa) kestää kaksi kokonaista minuuttia ennen junaan astumista.

Junassa samassa osastossa istuu elämän koko kirjo työttömästä juoposta varmaotteiseen nuoreen liikemieheen kalentereineen ja läppäreineen. Mitä tuokin yrittää, esittelee kiiltelevää konettaan tuolla tavalla julkisesti. Varmaan tekee jotain hienoa, päättelee uskottomia asioita excel-taulukoista tai kirjoittaa raporttia. Voihan olla, että hän kirjoittaa lehtijuttua kanssamatkustajiaan. Köyhää on toisten elämä.

Teksti: Pekka Pulli

Mitä tänään ajattelin

Oletko koskaan miettinyt, missä luonteesi mahtaa majailla? Missä osassa sinua asustaa se pieni vihreä mies, josta tapaat sanoa minä. Oletko sinä yhtä kuin omalaatuinen tapasi ajatella ja karnavoida se artikulaatioosi, ääneesi ja sanavarastoosi? Tässä tapauksessa voisit realisoida minäsi sanoiksi ja nauhoittaa ne mp3-soittimeesi. Mahtaisi olla mel-

koinen komedia kuunnella omia äänitettyjä ajatusvirtojaan, sillä ajattelemme niin usein saman ajatuksen moneen kertaan peräkkäin: hoemme mielemme sisältöä etu- ja takaperin kuperkeikkojen ja dramattisten käännteiden kautta palaten kuitenkin aina takaisin ajatustemme lähtökuopille – minuun. Monestakohan ajatuksesta koostumme? Olisi todella

hauskaa kuunnella toistemme ja itsemme ajatusraittoja vaikkapa bussimatalla kouluun – mutta toisaaltahan teemme sitä joka tapauksessa, sillä perusnarsistinen tallaa harjoittaa tuota monologileikkiä jatkuvalla syötöllä - eikä loppua näy.

Teksti: Sofia Ziessler

Viikko hymykuoppien kaivajana

Teksti ja kuvat: Mikko Piironen

Ajatus Athenen boheemista ex-isännästä auttamassa mummoa kadun yli houkutti minua pitkään miettiessäni mahdollisia hyviä töitä. Mutta mitä hyvät työt oikeastaan ovat?

"Jotenkin toi meni rutiininomaisesti, et tuskin edes ollenkaan katto, et mihin oli rahaa laittamassa", Eero Martela pohtii tuntemuksiaan laitettuaan rahaa keräyslippaaseen osana viikon kestänyttä hyvien töiden tempaustamme. Teimme Eeron kanssa Kukkaa varten empiiristä tutkimusta, jossa pohdimme hyvien töiden vaikutusta ihmiseen sekä itse hyviä töitä. Eero suoritti niitä viikon aikana niin suunnitellusti kuin spontaanistikin.

Voidaanko hyvää työtä arvottaa sen suunnitelmallisuuden mukaan, jos se kuitenkin tuottaa toiselle onnea?

Viikon varrella kertyneitä hyviä töitä olivat muun muassa siskon koiran ulkoiluttaminen, hymyileminen, palvelualalla työskentelevien ihmisten taakan keventäminen, äidille kukan ostaminen, lähimmäisten huomioiminen sekä eksyneelle

Pienikin työ voi olla suuri.

tien neuvominen, jota Eero analysoi seuraavasti: "Kyl siit ehkä jollain tavalla tulee eritavalla hyvä fiilis tai melkein parempikin tollasesta spontaanista auttamisesta."

Lähtökohtana viikollemme oli alun perin pohtia hyvien töiden tekemisen vaikutusta tekijäänsä. Mielessä pyörivät inkarnaatio ja karmakerroin, mutta päädyimme kuitenkin pohtimaan hyvien töiden vaikutusta toimeenpanevan osapuolen hetkelliseen mielihyvän määrään.

Eeron ensimmäinen tehtävä vaati konkreettista ja fyysistä kanssakäymistä: koskettamalla itse toista ihmistä, voimme ehkä sietää paremmin toisten tarjoamaa läheisyyttä. Eero itsekin pohti tätä asiaa sanoin: "Osaa ehkä olla lähempänä ihmistä ja tuottaa fyysistä hyvää." Lisäksi vastaanottavan osapuolen reaktiot lämmittivät tekijän mieltä, kannustaen näin jatkamaan hyvien tekojen kierrettä. "On se oikeastaan sen arvoista, kun näki noiden hierottavien ilmeet." Valitettavasti kierre ei ole yksioikoinen. Jouduimme havaitsemaan toistuvasti, ettei hyvien tekojen suunnitteleminen tai varsinkin toteuttaminen ole helppoa.

Auttamisen
problematiikka

"Jotenkin alkaa tuntua, et toi hyvän työn tekeminen on vaan aika hankalaa välillä." Ei ole helppoa toteuttaa mitään ennalta suunniteltua, johon liittyy yhtä monta

muuttuvaa sekä tuntematonta tekijää kuten kaupunkiympäristössä. Miten saattaa ikäihminen kadun yli, jos suojatien lähetyksillä ei liiku kuin nuoria? Lähdimme liian usein liikkeelle yhden työn perässä. Mentaliteettimme oli väärä, vaikka tarkoitus olikin hyvä.

Ongelmia eivät tuottaneet ainoastaan yksittäiset ja ennakolta suunnitellut hyvät työt. Pyrkimys olla jotain mitä ei ole kaatoi myös yhden jaloista aikeistamme. "En mä oo hyvä hymyilemään teennäisesti", kuului Eeron kommentti pohtiessamme jälkikäteen mikä meni vikaan, kun oli tarkoitus hymyillä kanssaihmisille pyrkien tuomaan heidän päiväänsä pilkahduksen valoa. Ihmisen on äärimmäisen vaikea muuttaa ruumiin eleitä, ja ehkä olikin liikaa vaadittu muutua ihmisenä vain päiväksi - emmehän halua saattaa tovereitamme polttamaan itseään loppuun keskittymällä hymyyn, jos se ei ole luontevaa heille.

Olemmeko liian sisäänpäinkääntyneitä, jotta pystyisimme ottamaan vastaan spontaania avuliaisuutta tai positiivisuutta? Eerokin mietti tätä ihmisten hyväntekijää vieroksuvaan asennetta: "Aluks ne katto vähän epäillen, että mitä taka-ajatuksia mulla oli tässä." Puutuuko yhteiskunnastamme auttamisen ilmapiiri? Olemmeko ajautuneet tilaan, jossa jokainen katsoo vain omaa napaansa tiedostaen vierustoverin tekevän varmuudella samoin?

Toki yhteiskunnastamme löytyy erinäisiä hyviä asioita ajavia henkilöitä, jotka vapaaehtoisesti pyrkivät edistämään esimerkiksi luonnon, lasten tai muiden heikompiensaisten etuja. Nämä Greenpeacen ja Amnestyn jäsenrekrytoijat pukeutuvat sairaanhoitohenkilökunnan ja palomiesten tapaan univormuun, josta heidät voidaan tunnistaa. Onko kaupunkiyhteisössä välttämätön

"Kyl fyysinen kontakti luo ihan eri tavalla suhdetta toiseen ihmiseen."

tä piiloutua tunnetun instituution taakse, jotteivät ohikulkijat heti epäile pyyteettömiä motiiveita parantaa yhteistä maailmaamme?

Mistä on hyvät teot tehty

Tarvitseekö hyvän tekijän porkkanan? Rahaa voi laittaa keräyslippaaseen tietämättä minne se päättyy, tosin monelle hyvien töiden tuottajalle tärkein palkinto tehdystä työstä on vastaanottajan reaktio. Mikäli hän ei tätä saa, hänen intonsa voi hyytyä koko ajatukseen. Mutta eihän palautteen pitäisi olla ehtona hyvään työhön tarttumiselle.

Jos motivaatio vaikuttaa hyvän teon määrittelyyn, niin kysymys kuuluu, onko velvollisuutena tehty teko arvottomampi kuin puhtaan spontaanisti tehty. "Hyvän työn pitäisi olla semmoinen niinku, enemmän sydämestä eikä sillai pakko tehdä." Voidaanko hyvää työtä arvottaa sen suunnitelmallisuuden mukaan, jos se kuitenkin tuottaa toiselle onnea? Spontaanisuus ja ympäristön lukemisesta juontuva avuliaisuus ovat toki vilpittömämpiä ja saattavat piristää kohteen päivää enemmän kuin suunniteltu tai rutiininomainen teko. Eerokin pysähtyi tämän aiheen äärelle: "Toisaalta onhan se, jos tekee paljon semmoisia tekoja elämänsä aikana, niin miksi ei. Vaik ei välttämättä hirveästi välitä siitä, niin onhan se kuitenkin hyvää työtä."

Aina kahden tai useamman ihmisen kommunikoidessa on ilmassa väärinymmärryksen vaara. Olkoon tämän ikävyyden takana sitten tulkintaongelmat tai ympäristön aiheuttama kohina, seuraukset voivat joka tapauksessa kääntää kaiken pääläelleen. Koodaisitko dl:n alla hätää kärsivän avuttoman kaverisi ohjelmakoodin vaikka osaisitkin ehkä aavistaa, että tämä olisi seuraavalla kerralla

vie-
lä pahemmassa
liemessä, koska ei ollut ajallaan joutunut opettelemaan hommaa?

Katse tulevaisuudessa

Voiko hyvä työ olla arvokas, vaikka se olisi yhteiskunnan sääntöjen vastainen, jos se tuottaa jollekin hyvän mielen tai auttaa häden hetkellä? Esimerkki tämän kaltaisesta toiminnasta on ruuan varastaminen nälkäiselle.

"Ylipäänsä noissa hyvissä töissä on suora merkitys ja epäsuora jälkivaikutus." Mikään tapahtuma ei ole vain hetkellinen - kaikella on välitön vaikutus mutta myös tulevaisuuden seuraukset. Eettisesti mielenkiintoinen dilemma on hetkellistä hyvyttä aiheuttava teko, joka johtaakin pahaan. Esimerkkejä tästä voisien kaivaa niin maailmanpolitiikasta kuin naapurustonkin tapahtumista – en silti kaiva.

Voiko hyvä työ olla arvokas, vaikka se olisi yhteiskunnan sääntöjen vastainen, jos se tuottaa jollekin hyvän mielen tai auttaa häden hetkellä?

Havaitsimme, kuinka vaikeata on väkisin yrittää löytää hyviä töitä. Pysähdyimme hetkeksi miettimään, ovatko tällaiset työt arvokkaita. Toisaalta epäilyksiämme herätti ihmisten suhtautuminen tekemällä tehtyihin töihin. "Ihmiset ei luota jotenkin tämmöiseen aitouteen, se on niin harvinaista." Kieltäytyessään uskosta ihmisessä piilevään hyvyteen ja suhtautumalla negatiivisesti hyvän työn tekijää kohtaan teon vastaanottaja saat

taa katkaista koko hyvien töiden kierteen. Valitettavasti myös saasteiden tummaama lumipallo pyörii ja kasvaa puhtaan valkoisen pallon tavoin.

Avoimuuden dynamiikka

Yksilön hyvästä työstä saama konkreettinen etu on oman sosiaalisen rohkeuden kehittyminen. Kasvoton hyvyys voi olla vastakohtaansa helpompaa. "Ehkä tässä kaupunkiympäristössä vielä on se, että ihmiset on varaantuneempia, kaduilla liikkuu kuitenkin kaikenlaista kulkijaa. Ne ei oo tottunut siihen, että tulis spontaanisti tai vilpittömästi tekemään mitään hyvää." Jäänmurtajalta kaivataan siis rohkeutta.

Mitä yksi ihminen voi sitten tehdä? Itse tahdon uskoa, että hymyjien määrää

voi kasvattaa lumipallon tavoin. Onko hymy sitten hyvä työ? Sen päättäköön jokainen itse, mutta väitän sen kykenevän pelastamaan monen ihmisen päivän. Yksi ihminen voi auttaa pienissä asioissa, mutta ennen kaikkea hän voi vastata saamaansa positiivisuuteen. "Ylipäänsä hyvää työtä on helppo tehdä, mutta sen vastaan ottaminenkin on oma työnsä."

Ottakaa tänään riski ja astukaa lähemmäksi toisiaanne.

Viikko teeistinä

Kukan viekas toimituskunta hujjasi päätoimittajansa kokeilemaan viikon verran miltä tuntuu, kun kofeiini ei enää kohisekaan suonissa.

Teksti: Sofia Ziessler

Tiistai, 1. päivä

Herätys 6.40 tuntui pelottavalta. En ollut varma, halusinko todella kohdata kofeiiniriippuvaisen synkän helvetintulirotkon, jonne ei huumaava kevät-aurinko helottaisi. Jo ennen kuin olisin ehtinyt sanoa kissa (en sanonut koska olin epäsosiaalisessa aamutokkurassa) olin käynyt läpi kaikki kauhuskenaariot siitä, kuinka nukahtaisin seuraavalle matikanluennolle C-salin kelmeään liidunrahinaan. Näin itseni huojumassa käytävillä seinä pystyssä pidellen, ja uumoilin aivojeni kemiallisesta epätasapainosta johtuvan synkän mielialan syövereitä. Normaalisti 2-3 kuppia kahvia lirppivänä henkilönä sieluni oli myyty jo ajat sitten brasilialaisille pavunvärisille plantaasijepuille, joiden ansiosta olin ainakin tähän asti kuvitellut pysyväni ylipäättänsä hengissä.

Aamiaistin normaaliin tapaan aamonnoksen inkivääripuuroa, ja heitin kaihoisia katseita pöydällä niin hylätynnäköisenä jököttävään kahvinkeittimeeni. Kumosin kaksi kuppia vahvaa mustaa jasmiiniteetä, ja jäin katsomaan, miten kävisi.

Yllätysten yllätys kumosi kaikki maailmanakaikkeutta koskevat päätelmäni sen siliän tien. Tajusin, että olin aivan yhtä pirteä kuin muutenkin jopa matematiikanluennon antiklimaksin (tauko, jonka aikana ehtii ainoastaan käydä vessassa ja todeta että iloa on vielä sama satsi jäljellä) aikaan. Olin suorastaan pakahtua siitä ajatuksesta, että

ilman kahvia (tuota tuoksultaan jalointa ja maultaan ihaninta aromien aatelia olevaa elämän mahlaa) olisikin mahdollista pärjätä. Illalla olin edelleenkin sekä hyvällä tuulella että energinen, ja jaksoin juoksulenkilläni ravata ikään kuin jokin hyvä tonttu olisi tullut ja taikonut minulle siivet.

Keskiviikko, 2. päivä

-kaksi kuppia Tiikerin päiväunta aamulla. Hyvin menee!

Torstai, 3. päivä

Olin kääpiöhamsterin karvanmitan päässä moraalista luhistumisesta. Olo oli lounastaukoon mennessä (vaikka olinkin nauttinut aamulla kaksi kupillista sakeaa mustaa inkivääriteetä) ehtinyt muodostua lähes sietämättömän raskaaksi – sellaiseksi, jonka olin edellisessä kahvistin elämässäni tottunut kuittaamaan höyryävällä kermakruunullisella kupilla T-talon Juhla Mokkaa. Uumoilin synkän päättäväisenä panevana illalla pisteen tyngäksi jääneelle eksperimentilleni myöntäen samalla kaikille olevani luuseri. Onnen keiju, ystäväni Maria sai kuitenkin puhuttua minulle järkeä ja hän kehotti minua suhtautumaan viileän tarkkaavaisesti ruumiissani tapahtuviin lieveilmiöihin. En saisi nyt merkittävällä hetkellä antaa periksi vieteilleni ja henkisel- le löysyydelleni. Motivaatio pakkautui suoniini lähes saman tien ja intouduin kumoamaan lähes yhteen menoon kolme kuppia Jan-

ne Käen Studio1-kahvitteutilaisuuteen (maailma syrjii teenjuojia!) hankkiman Teetaivas-kokoelman pussiteepusseja. Illempana nautin varmuuden vuoksi vielä kupillisen mustaa apilateetä. Lie-nee näiden kuuden kupillisen kiistatoman piristävän vaikutuksen ansiota, että jaksoin vielä puoli kahdelta yöllä avata matikankirjat ja laskea seuraavan aamun laskareita varten.

Perjantai, 4. päivä

-kaksi kuppia Earl Grey:tä aamulla. -kaksi kuppia vihreää japanilaista illalla.

Alan tottua tähän...

Lauantai, 5. päivä

-kaksi kuppia inkivääri-joulutee-omasekoitusta aamulla.

-kaksi kuppia vihreää japanilaista illalla.

En enää edes muista, miltä tuntuu tuoda (taivaalliselta tuoksuva) kahvikuppi nenän alle ja kallistaa sitä kohti kurkun nautintoa odottelevia syövereitä. Mihinkään ei voi enää luottaa, kun kaikki näyttääkin olevan niin häilyvää ja väliaikaista. Mihin minä olen menossa?

Mihin tämä maailma on menossa?

Sunnuntai, 6. päivä

-kaksi kuppia mustaa English blend-pussiteetä.

Maanantai, VIIMEINEN PÄIVÄ

-yhteensä viisi kuppia erinäisiä mustia teelaatuja.

Viimeinen päivä oli laadultaan ja vi-
vahteiltaan sangen erikoinen. Aamulla
meinasin alkajaisiksi nukahtaa rans-
kantunnille, mutta sinnittelin urheas-
ti kymmeneen saakka, jolloin jouduin
poikkeuksellisesti keskeyttämään lystin
syystä, joka tosin ei millään tavalla liit-
tynyt nauttimiini nesteisiin. Fyysiset
tuntemukseni kieppuivat teemanian
ympärillä – objektiivisen itsetarkkailun
tuloksena tajusin olevani matkalla tee-
riippuvaisten ihmemaahan. Uskoma-
tonta. Kurkkuni ei enää huutanutkaan
kermakahvia, vaan sen sijaan se jaksoi
sinnikkäästi jankuttaa minulle kermalla
höystetystä teestä (olin keksinyt, että tee
maistuu parhaalta kermalorauk-
sen kera).

Olin siis viikossa oppinut

a) virkistäytymään vaihtoehtoisella kah-
vittomalla tavalla.

Mihinkään ei voi enää luottaa, kun
kaikki näyttääkin olevan niin häilyvää
ja väliaikaista. Mihin minä olen menossa?

b) huomaamaan, että teetä voi juoda
huomattavasti enemmän kuin kahvia
tulematta hysteriseksi mutta saavutta-
en kuitenkin vireän ja valppaan tilan.

c) että teen voimalla jaksaa valvoa pal-
jon pidempään kuin kahvilla.

d) että riippuvuus on ominaisuus, jon-
ka kohdetta voi mielivaltaisesti vaihtaa
yhdestä seuraavaan – jos haluat ir-

rottautua tupakasta, niin ala vaikka vir-
kata: siihenkin voi jäädä koukkuun.

Muuttiko kahviton seikkailuviikko
elämäni lopullisesti?

Jättikö 25:n teekupillisen höyryt pysy-
vän jäljen hermosoluihini? Perustinko
uuden tukijärjestön Itä-Afrikan nälkä-
lapsille silkasta teenilosta? Jos haluat
vastauksia, kiskaise ihmeessä ponin-
hännästäni tai puhuttele minua irc:ssä
jos uskallat.

Mjölkkiäpy 1979

Äguäpy 1995

Suomalaista muotoilua
vuodesta 1948

www.apy.fi

Aivojumppaa TEKistä

Hauki on kala - siis se todellakin on! Samaan kategoriaan kuuluu TEK, mutta mitä se todella voi merkitä sinun kannaltasi? Kannattaa ottaa selvää.

Tekniikan akateemisten liitto (TEK) esittäytyy uusille athenelaisille ensimmäistä kertaa fuksien tervetuloilaisuudessa. Harvemmalle tuosta tilaisuudesta kuitenkin jää muita muistoja kuin jäseneksi liittymiseen tarvittava lomake - sinä päivänä kun uutta tietoa yritetään saada pikkuihmisten päähän roppakaupalla. Virkistetäänpä siis muistianne ihan viran puolesta!

TEK on diplomi-insinöörien, arkkitehtien sekä alan opiskelijoiden etujärjestö. Opiskelijajäsenyys TEKissä on ilmainen ja tällä tavoin opiskelijoita kannustetaan liittymään jäseniksi jo en-

nen valmistumista. TEK on jäsenilleen ennen kaikkea edunvalvoja ja palvelujen tarjoaja.

Athenelaisille ehkä tutuinta TEK:n toimintaa edustaa Teekkarin työkirja, jonka päätoimittaja on muutamana vuonna ollut infolainen. Lisäksi useat ovat varmaankin tutustuneet TEK:n palkkasuosituksiin (ja ehkä jopa ihmetelleet, mistä ne oikein syntyvät). TEK tarjoaa kuitenkin myös muita uraan ja työelämään liittyviä palveluja ja muun muassa Campus-lehti putoaa postiluukuistanne TEK:n tilaamana.

TEK:n jäsenten on myös mahdollista liittyä työttömyysturva- eli IAET-kassaan. Ja siihen kannattaa liittyä ajoissa! Itse en ollut havainnut koko kassan olemassaoloa ennen kuin pari kuukautta sitten. IAET-kassa turvaa paremman toimeentulon jäsenilleen työttömyystilanteissa. Sen vuosimaksu on opiskelijoille 45 euroa ja jäsenyyden aikana tulisi olla töissä 43 viikkoa, jotta oikeus ansiosidonnaiseen päivärahaan täytyisi. Osa-aikainenkin työskentely riittää ja itse sain huomata kaikkien mahdollisten ehtojen täytyneen jo opiskeluaikani, en vain ollut tajunnut liittyä koko kassaan. Älkää tehkö samaa virhettä!

Terkuin, kiltayhdyshenkilönne
Aino Sarakorpi

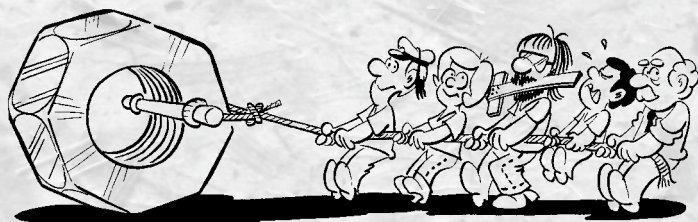
Tervehdys TEKistä!

Opiskelijajäsenyys on TEKissä ilmaista

Jokaisella Teknilliseen korkeakouluun opiskelemaan tulevalle on mahdollisuus liittyä TEK:n jäseneksi. Jäseneksi liittyminen on vaivatonta, eikä opiskelijoilta peritä jäsenmaksua. Helppoiten liittyminen käy nettisivujemme (www.tek.fi) kautta.

Lisätietoa TEKistä saa kätevästi tutustumalla liiton [www-sivuihin](http://www.sivuihin) osoitteessa www.tek.fi. Korkeakoululla sinua auttaa niin teekkariyhdyshenkilö kuin kiltayhdyshenkilö. Näiden kavereiden yhteystiedot löydät TEK:n [www-sivuilta](http://www.sivuilta), kiltasi ilmoitustaululta sekä teekkarikalenterista.

Tervetuloa tekniikan tekijöiden joukkoon!

Mitä sillä jäsenyydellä sitten saa?

JÄSENETULEHDET

TEK -lehti, Tekniikka&Talous -lehti sekä 40 prosentin alennus mm. Mikro-PC, Tietoviikko ja Talouselämä lehdistä

HARJOITTELUUN LIITTYVÄT TYÖKALUT

Teekkarin Työkirja ja Harjoitteluopas

PALKKANEUVONTA JA -SUOSITUKSET

Harjoittelupalkka- ja diplomityöpalkkasuosituksset sekä alkupalkkasuosituksset

OIKEUDELLINEN NEUVONTA

Työsopimusksymykset

MUUT JULKAISUT

TEKrekryn PALVELUT

Diplomityö- ja harjoittelupaikkoja

TYÖTTÖMYYSVAKUUTUS

TEK:n jäsenenä sinulla on mahdollisuus liittyä työttömyyskassaan jo opiskeluaikana, minkä jälkeen on mahdollista saada ansiosidonnaista työttömyysturvaa

VASTUU- JA OIKEUSTURVAVAKUUTUS

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Pitkät kihlajaiset ja lisää ihanaista Audreyta

Jos epäilet Amélien hurman olleen edes osittain söpölininäyttelijä Audrey Tautou:n syytä, kannattaa lukea eteenpäin...

Un long dimance de fiançailles, Ranska 2004.

Oelin juuri katsonut Amélien virittääkseni itseni tämänkertaista Kukkaa varten, ja romantiikannälkäni oli huomattava. Filmin nähneiden mukaan Pitkät kihlajaiset sopiikin loistavasti tyydyttämään sitä. Jälleen kahden tunnin täydeltä rakkauden riuduttamaa ja ihastuttavan eksentristä Audrey Tautoua! Kumma kyllä itselläni oli etukäteen hiukan kriittinen mielikuva elokuvasta. Tarina vaikutti hieman tylsältä: tyttö kadottaa kihlatunsa ensimmäisessä maailmansodassa ja jää kaikkia järjen ääniä uhmaten odottamaan tämän paluuta. Mitä sitten tapahtuu, on tietysti varmaan yhtä odottamatonta kuin Amélien loppuratkaisu. Toisaalta, eihän Améliessakaan oikeastaan tapahdu mitään. Silti se jaksaa pitää otteessaan. No ennakkoluulot sikseen.

Ensimmäinen asia, jonka huomaan on, että elokuvaa ei voi noin vain katsella osissa silloin, kun ehtii. Sellaisella tunnelman hajottamisella on erittäin kriittinen vaikutus elokuvaelämykseen.

Vuosisadan oivallus tosiaan. Katson elokuvan ensimmäiset kaksikymmentä minuuttia kelloon vilkuillen ja täysin vieraantuneena kaikesta elokuvan romantiikasta ja sodan raakuudesta. Elokuvassa nimittäin on varsin graafisia kohtauksia rintamalta, kun pikku hiljaa Tautou esittämän Mathilden sulhasen vaiheet selviävät. Elokuvan väritys on tyylikkäästä. Kaikki rintamalla on harmaata, kaupungissa kellastuneiden valokuvien siennaa ja Mathilden kotona maaseudulla värikästä.

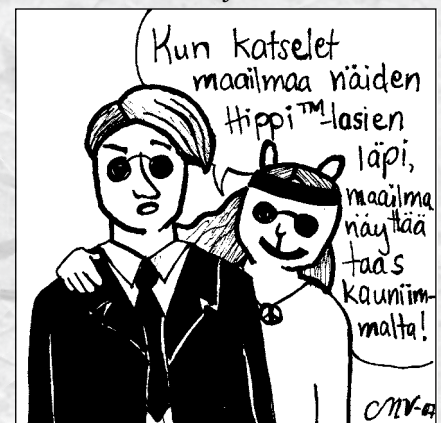
Elokuvassa siirrytään taidokkaasti aikakerroksesta toiseen hämmentämättä katsojaa liiaksi. Amélien tapaan kertoja kuljettaa tarinaa päähenkilön lapsuudesta nykyhetkeen. Tähän eivät yhtäläisyydet lopukaan. Myös Mathilde on yksinäinen lapsi ja vieläpä kokonaan orpo. Hänkin on varsin sisäänpäinkääntynyt hahmo, jolla on hiukan erikoisia tapoja. Mathilde esimerkiksi arvuuttelee sulhasensa kohtaloa tyylisiin: "Jos koirani tulee ennen päivällistä sisään, Manech on elossa". Kiitos Audrey Tautou näyttelijänlahjojen Mathilde ei kuitenkaan

jatkuvasti aiheuta Amélie-mielleyhtymiä. Ainoastaan ajoittain Mathilde hymyilee varsin Améliemaisesti. Elokuvassa on Tautou ohella kaunis näyttelijäkaarti. Manechia esittävä Gaspard Ulliel on joka runotyön ihannesiloposki eivätkä sivuosakaunottaret Julie Depardieu ja Marion Cotillard jätä kylmäksi. Myös rosokasvoiset miesnäyttelijät tuottavat Pitkissä kihlajaisissa esteettisen elämyksen.

Elokuva on siis kaunis, romanttinen ja sodan kauhuja kritisoiva. Suhtautuminen jännitystä kehrittelevään salopoliisijahtiin sulhasen löytymiseksi vaatii sen sijaan asennoitumista. Ehkä se on yksi sellaisista rakenteista, jotka vaativat keskeyttämättömän huomion eläytymisen aikaansaamiseksi. Myöskin romantiikka vaatii rauhallista hetkeä päästäkseen valtaamaan mielen maailman kyynisyydeltä. Teatterin tavoin elokuva vaatii katsojalta tiettyjen oletusten hyväksymistä. Täytyy uskoa, että lava on maailma ja täytyy uskoa edes hetken, että rakkaus on ikuista ja tahrautonta. Suosittelenkin sitäkin painavammin elokuvaa rauhassa ja vapautuneena katsottavaksi kaikille romantiikan ja Audrey Tautou ystäville.

Teksti: Maria Viitanen

TRUMP & Hippihamsteri

Tekijä: Maria Viitanen

HILLOO HULLUILLE! SYLTÅT GALNINGAR!

**Onko sinulla idea? Älä ujostele!
Ensimmäinen haku päättyy 17.4.**

Teekkaritoiminnan edistämisrahasto on perustettu mahdollistamaan Otaniemen teekkareiden toimintaa niin perinteisissä kuin ennennäkemättömissä ilmenemismuodoissa. Yhdistykset, yhteisöt ja kaveriporukat voivat hakea avustusta projekteihin, tapahtumiin tai vaikka suurempiinkin hankkeisiin. **Mitä suurempaa osaa Otaniemen teekkariyhteisöstä projekti koskettaa, sitä parempi.**

Teekkaritoiminnan edistämisrahasto
Hae avustusta ja toteuta projektisi. <http://www.tky.fi/tter>

